

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/31/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1411213987
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1411213987.10

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a JUDr. Blanky Podmajerskej, v právnej veci žalobkyne: JF.. I. C., G.. XX.X.XXXX, E. K. Na K. XX, XXX XX K., zastúpená: JUDr. Alžbetou Darinou Michalkovou, advokátkou, so sídlom Škultétyho 1, 831 03 Bratislava, proti žalovanému: Rozhlas a televízia Slovenska, IČO: 47 232 480, so sídlom Mýtina 1, 817 55 Bratislava, za účasti intervenienta na strane žalovaného: J. O., K. C. XX, K., zastúpená: JUDr. Alojzom Baránikom, advokát s.r.o., IČO: 46 940 561, so sídlom Mateja Bela 8, 811 06 Bratislava, o ochranu osobnosti a o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30 000 eur, na odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III zo dňa 7.6.2018, č.k. 44C/144/2011-430, jednomyselne takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti, ktorou súd prvej inštancie intervenientovi priznal náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100%, potvrdzuje.

Intervenientovi na strane žalovaného sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie uznesením konanie zastavil (výrok I), žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok II) a intervenientovi priznal náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100%, ktoré je žalobkyňa povinná zaplatiť do pätnástich dní od právoplatnosti rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania, a to na účet právneho zástupcu intervenienta (výrok III).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 144, § 145, § 146 ods.1,2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a vecne tým, že žalobkyňa počas konania zobrala žalobu v celom rozsahu späť, dôvodiac tým, že súdne konanie prebieha už sedem rokov, preto bola toho názoru, že aj v prípade vydania meritórneho rozhodnutia vo veci samej sa nedosiahne účel sledovaný žalobou. Nakoľko žalovaný sa späťvzatím žaloby súhlasil, súd prvej inštancie konanie zastavil.

3. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 256 ods. 1 a § 257 C.s.p., majúc za to, že zastavenie konania procesne zavinila žalobkyňa. Pri posudzovaní procesného zavinenia na zastavení konania zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa späťvzatie žaloby zdôvodnila tým, že súd bezdôvodnými prietahmi v konaní spôsobenými neefektívnymi úkonmi a pretrvávajúcou nečinnosťou od roku 2011 spôsobil, že jej žaloba už nemôže splniť svoj účel. S uvedeným názorom žalobkyne sa súd prvej inštancie nestotožnil a uviedol, že postupoval v konaní bez prietahov s prihliadnutím na uplatňovanie si procesných práv strán sporu. Súd prvej inštancie ustálil, že v spore nedošlo k výnimočným dôvodom hodných osobitného zreteľa, na základe ktorých by mohol upustiť od všeobecného princípu zodpovednosti za procesné zavinenie zastavenia konania, keďže sa jednalo o uplatňovanie si procesných práv strán sporu v konaní. Vychádzajúc z toho, že zastavenie konania procesne zavinila žalobkyňa, považoval za dôvodné priznať nárok na náhradu trov konania žalovanému a intervenientovi. Nakoľko žalovaný výslovne uviedol, že si trovy konania voči žalobkyni neuplatňuje,

súd prvej inštancie žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Vo vzťahu k intervenientovi na strane žalovaného rozhodol tak, že mu nárok na náhradu trov konania priznal v plnom rozsahu, s tým, že o výške náhrady trov konania intervenienta rozhodne po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania.

4. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie vo výroku o priznaní náhrady trov konania intervenientovi podala v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa. V odvolaní poukázala na svoje podanie zo dňa 22.5.2018, ktorým oznámila, že svoju žalobu zo dňa 25.10.2011 berie v celom rozsahu späť a žiadala, aby súd rozhodol podľa § 257 C.s.p. tak, že náhradu trov konania neprizná, pretože zastavenie konania nespôsobil. Späťvzatie žaloby odôvodnila tým, že vzhľadom na predmet konania v tomto súdnom spore, ktorým je ochrana osobnosti a ktorý trvá od roku 2011, by v danom štádiu rozhodnutie súdu už nezabezpečilo dosiahnutie cieľa sledovaného žalobou, t.j. ospravedlnenie počas relácie „Z. O. L.“, a to aj vzhľadom k tomu, že žalovaný už reláciu nevysielal. Od odvysielania relácie, v rámci ktorej bol odvysielaný film „G. E. M.“, už uplynulo šesť rokov, takže účel sledovaný žalobou už nie je možné dosiahnuť. Nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie, že k zastaveniu konania došlo pre jej správanie. Dala do pozornosti, že v prípade, ak dôjde k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť strán sporu. Zavinenie je pritom v judikatúre interpretované tak, že žalobca, ktorý zoberie žalobu späť bez uvedenia dôvodov po začatí konania, procesne zaviniť zastavenie konania. Ona však v späťvzati uviedla dôvody, pre ktoré bola nútená zobrať žalobný návrh späť a nevzala žalobu späť preto, že sa rozhodla nepokračovať v konaní, ale len z dôvodu, že vzhľadom k tomu, že sa jedná o spor o ochranu osobnosti, by sa výsledok súdneho sporu v prípadnom úspechu v spore už minul cieľu. Mala za to, že aj v prípade, ak by súd dospel k záveru, že je splnený predpoklad na náhradu trov konania, nevylučuje táto skutočnosť predpoklad pre aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p., nakoľko v posudzovanom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nemal súd priznať náhradu trov konania intervenientovi. Zaujala názor, že za dĺžku konania nie sú zodpovedné výlučne strany sporu, ale aj súd prvej inštancie, ktorý uznesením zo dňa 29.5.2013 na opakované oznámenie vedľajšej účastníčky o jej vstupe do konania rozhodol, že jej vstup pripúšťa, a to napriek tomu, že mu v tom bránila prekážka res iudicata. Prieťahy v konaní tak spôsobil intervenient, keď podal dovolanie a súčasne podal opätovne oznámenie o opakovanom vstupe do konania. Vzhľadom k tomu, že sa intervenient už od roku 2012 domáhal vstupu do konania a musel poznať obsah žaloby, právny zástupca požiadal dňa 12.1.2018 o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe, následne podal čiastočné vyjadrenie zo dňa 18.1.2018, ktoré doplnil dňa 1.2.2018. Poukázala na skutočnosť, že keď prvýkrát intervenient oznámil vstup do konania, nemal súhlas žalovaného, bez ktorého súd nemohol pripustiť jeho vstup do konania. Napriek tomu, že intervenient bol zastúpený advokátom a vedel o tejto skutočnosti, svojimi procesnými úkonmi nielen bezdôvodne predlžoval súdne konanie, ale požaduje za tieto nekvalifikované právne úkony náhradu trov konania. Záverom poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.5.2013, sp. zn. 1Cdo 82/2013, ktorým súd uložil dovolateľke - intervenientovi povinnosť zaplatiť trovy konania žalobkyňi.

5. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd zmenil III. výrok uznesenia súdu prvej inštancie(ktorým súd prvej inštancie intervenientovi priznal náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 100%, ktoré je žalobkyňa povinná zaplatiť do pätnástich dní od právoplatnosti rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania na účet právneho zástupcu intervenienta) tak, že intervenientovi náhradu trov konania neprizná.

6. K odvolaniu žalobkyne sa žalovaný ani intervenient nevyjadrili.

7. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, § 379, § 380 v spojení s § 470 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je podané dôvodne.

8. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zaviniť zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

9. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

10. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, žalobkyňa sa žalobou zo dňa 24.10.2011 domáhala, aby súd rozhodol, že odvysielaním zvukovo-obrazového záznamu z rozhovoru medzi žalobkyňou a M. J. L. v relácii „Z. O. L. dňa 22.9.2011 došlo k neoprávnenému zásahu do práv žalobkyne na ochranu osobnosti, ďalej, že žalovaný je povinný na televíznej programovej službe „V. odvyselať ospravedlnenie v znení: „P. Q. E. A. V. XX.X.XXXX Z. P. „. O. L. odvysielala na televíznej programovej službe „V.“ film s názvom „G. E. M.“. V uvedenom filme bol odvysielaný zvukovo-obrazový záznam z rozhovoru medzi B. I. C. Q. M. J. L., C. K. J. E. G. Q. teda G. A.A.. Za U. E. P. A. preto B. I. C. Z. U.. P. Q. E. A.“, pričom žiadala, aby ospravedlnenie bolo odvysielané počas relácie „Z. O. L.“ na začiatku vysielania po úvodnej znelke, aby ospravedlnenie bolo odvysielané v prvej relácii „Z. O. L.“ pripravovanej po právoplatnosti tohto rozsudku, aby ospravedlnenie bolo odvysielané formou čítaného textu prostredníctvom moderátora relácie „Z. O. L.“ a súčasne počas čítania textu aby bol odvysielaný tzv. kraulom rovnaký text ospravedlnenia tak, aby bol tento text čitateľný a zrozumiteľný. Žalobkyňa zároveň žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30 000 eur a náhradu trov konania. J. O. a spoločnosť Q..V., s.r.o. podaním zo dňa 17.5.2012 oznámili vstup do konania ako vedľajší účastníci na strane žalovaného, pričom rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.10.2012, sp.zn. 6Co/420/2012-196 bolo právoplatne rozhodnuté tak, že vstup vedľajších účastníkov na strane žalovaného sa nepripúšťa. Podaním zo dňa 4.2.2013 oznámil intervenient - J. O. vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovaného. O vstupe vedľajšieho účastníka rozhodol súd prvej inštancie tak, že uznesením zo dňa 29.5.2013, sp.zn. 44C/144/2011-272 pripustil vstup vedľajšieho účastníka - Zuzany Piussi do konania na strane žalovaného. Na základe odvolania žalobkyne proti uvedenému uzneseniu rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31.1.2014, č.k. 8Co/421/2013-286 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie následne rozhodol uznesením zo dňa 19.3.2014, č.k. 44C/144/2011-290, ktorým nepripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania. Proti uzneseniu podal odvolanie vedľajší účastník, na základe čoho rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 20.11.2014, č.k. 8Co/389/2014-303 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Na dovolanie vedľajšieho účastníka zo dňa 9.2.2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.11.2014, č.k. 8Co/389/2014-303 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 17.8.2017, sp. zn. 8Co/9/2017-334 rozhodol tak, že vstup J. O. do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného bol pripustený s tým, že s ňou bude ďalej pokračovať v konaní ako s intervenientom. Výzvou zo dňa 19.12.2017 bol právnenému zástupcovi intervenienta zaslaný žalobný návrh a výzva, aby sa v stanovenej lehote vyjadril k žalobe. Na základe výzvy súdu podal intervenient dňa 18.1.2018 čiastočné písomné vyjadrenie k žalobe, ktoré doplnil podaním zo dňa 30.1.2018. Súd prvej inštancie vytýčil termín pojednávania na deň 23.4.2018, ktorý bol odročený na deň 23.5.2018, a to na základe žiadosti právneho zástupcu žalobkyne z dôvodu kolízie pojednávaní. Dňa 22.5.2018 žalobkyňa doručila na súd prvej inštancie späťvzatie žaloby, v ktorom uviedla, že súdne konanie v predmetnej veci prebieha už siedmy rok, počas ktorého súd prvej inštancie vytýčil jediné pojednávanie v marci roku 2012 a od tej doby rieši len procesné otázky bez akéhokoľvek efektívneho výsledku. Domnievala sa, že súd prvej inštancie ďalej koná neefektívne, nakoľko na pojednávanie, ktoré sa má konať dňa 23.5.2018 nepredvolal jediného svedka navrhovaného žalobkyňou. Aj pokiaľ by vo veci bolo vydané meritórne rozhodnutie, už nemôže splniť žalobou sledovaný cieľ. Vzhľadom k prieťahom konania, ktoré boli spôsobené súdom neefektívnymi úkonmi a pretrvávajúcou nečinnosťou, zobrala žalobu späť a žiadala, aby súd konanie zastavil. Navrhla, aby súd o trovách konania s poukazom na uvádzané dôvody rozhodol v súlade s ust. § 257 C.s.p. tak, že žalovanému náhradu trov konania neprizná, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli a nepriznal trovy konania ani intervenientovi, nakoľko súd s ním doteraz nekonal, preto mu žiadne trovy nevznikli.

11. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

12. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

13. Odvolacie námietky žalobkyne smerovali voči právnym záverom súdu prvej inštancie, na základe ktorých ustálil, že zastavenie konania procesne zavinila žalobkyňa. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Pri zastavení

konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či, a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť. Kritérium procesného zavinenia je potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu). Inými slovami, použitý termín „J.“ nemožno interpretovať - čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre - v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie účastníka konania, teda aj jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzátí návrhu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, I. ÚS 196/09). Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie je vyjadrená v ustanovení § 256 ods. 1 C.s.p. a znamená, že v zásade strana sporu, ktorá zaviniťa trovy konania, je povinná ich nahradiť.

14. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že zastavenie konania procesne zaviniťa žalobkyňa, keď svojim dispozitívnym úkonom vzala žalobu späť a na základe tohto úkonu došlo k nemožnosti súdu vo veci ďalej konať a meritórne rozhodnúť. Správnosť uvedených záverov je zrejmou aj z odôvodnenia späťvzatia žaloby, ktoré žalobkyňa zdôvodnila tým, že: „. súd K. O. Q. Z. E. C. A. G. Ú. Q. O. G. U. P. XXXX A., Ž. M. Ž. F. G. A. svoj Ú.,...“. Z odôvodnenia späťvzatia žaloby ani z obsahu spisu tak nemožno vyvodíť a žalobkyňa to ani netvrdila, že k späťvzatiu žaloby došlo pre správanie žalovaného, prípadne intervenienta. Preto, ak vzala žalobkyňa svoju žalobu späť bez toho, aby išlo o reakciu na správanie sa žalovaného, nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, preto je dôvodným záver, že zastavenie konania procesne zaviniťa žalobkyňa a analogicky priznanie náhrady trov konania protistrane, a to žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného. Intervenient je ten, kto sa zúčastňuje na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom a má právny záujem na výsledku konania. Článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky priznáva každému právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi. Pod pojem "každý" spadá aj intervenient, preto takto vynaložené náklady je potrebné v zásade považovať za účelné. Aj intervenient má teda právo na právnu pomoc pred súdom, čo je základné ústavné právo, ktoré sa v rámci civilného konania realizuje možnosťou zabezpečiť kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právny zástupcom.

15. Odvolací súd na základe odvolacej námietky skúmal, či v spore nedošlo k dôvodom hodným osobitného zreteľa, ktoré by odôvodnili aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. spočívajúcu v nepriznaní trov konania úspešnému žalovanému, resp. intervenientovi na strane žalovaného. Ustanovenie § 257 nie je totiž možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle, ako správne konštatoval súd prvej inštancie), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnúť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. (nález Ústavného súdu SR z 10. októbra 2018, sp. zn. I. ÚS 168/2018 <<http://merit.slv.cz/I.US168/2018>>). Použitie citovaného ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov neprizná a predpokladá existenciu výnimočných okolností prípadu. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, v charaktere určitých druhov konania, ako aj v okolnostiach na strane strán sporu. Ustanovenie § 257 C.s.p. nie je možné považovať za normu, zakladajúcu voľnú možnosť aplikácie v zmysle svojvôle, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania, výnimočne prihliadnúť. Jedným z rozhodujúcich kritérií je to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprímeraná tvrdosť voči strane sporu a aby neodporovalo dobrým mravom. Toto ustanovenie nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnúť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Prístupovať k nemu by mal súd len vo výnimočných a odôvodnených prípadoch.

16. Odvolací súd konštatuje, že v spore nezistil také okolnosti hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce výnimočný postup súdu a nepriznanie náhrady trov konania. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom

žalobkyne, že došlo k predĺženiu súdneho sporu, a to v dôsledku procesných úkonov a viacerých súdnych rozhodnutí vydaných v súvislosti s rozhodovaním o vstupe intervenienta do konania. Táto skutočnosť však sama o sebe nezakladá existenciu výnimočnosti a odvolací súd bez ďalšieho nepovažuje predĺženie tohto súdneho sporu za okolnosť hodnú osobitného zreteľa. Predĺženie konania nebolo spôsobené zavinením žalovaného ani intervenienta, keď v spore neboli z ich strany podávané zrejme bezúspešné podania, na základe ktorých by sa konanie neúmerne, či neprimerane predĺžilo. Intervenient sa na základe procesného úkonu domáhal iba vstupu do konania vzhľadom na jeho odôvodnený právny záujem na výsledku sporu. Odvolací súd je toho názoru, že procesné predĺženie sporu bolo spôsobené aj na základe úkonu žalobkyne - podanie odvolania proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o pripustení intervenienta do konania, ktoré vyvolalo potrebu rozhodovania odvolacieho súdu. Vstupe intervenienta do konania bolo na základe právoplatného súdneho rozhodnutia nakoniec vyhovie a tento vstup bol pripustený, pričom bolo súdom konštatované, že intervenient - J. O. má právny záujem na výsledku sporu. Bolo preto dôvodným, aby sa intervenient domáhal svojho vstupu do konania a nejednalo o bezdôvodné procesné úkony. Zároveň možno konštatovať, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď síce na úkor predĺženia konania, nevykonával procesné úkony do právoplatného rozhodnutia o vstupe intervenienta do konania, nakoľko v prvom rade bolo potrebné ustáliť si okruh subjektov, s ktorými má v spore konať, čo zahŕňa aj intervenciu. Odvolací súd má za to, že argument týkajúci sa dĺžky trvania sporu, ktorý spôsobil, že žalobkyňa už nemá záujem na žalobnom návrhu, je výlučne jej subjektívnym pocitom, v ktorom odvolací súd nevzhladol dôvod hodný osobitného zreteľa. Dané subjektívne rozhodnutie zároveň nemôže byť na ťarchu intervenientovi vystupujúcemu v konaní, ktorému v spore trovy konania vznikli a na ktorých náhradu má nárok. Odvolací súd za dôvod hodný osobitného zreteľa nepovažuje ani uvádzaný argument, že súd na pojednávanie, ktoré sa malo konať dňa 23.5.2018 nepredvolal navrhovaných svedkov a tým konal neefektívne. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie konal v súlade so zásadou procesnej ekonomie, keď po dlhšom časovom úseku mal záujem pravdepodobne zistiť, či strany sporu trvajú na navrhovanom dokazovaní a vypočutí navrhovaných svedkov. Objektívnu nevykonateľnosť požadovaného výroku, vzhľadom k zrušeniu televíznej relácie „O. L.“, nepovažuje odvolací súd taktiež za relevantný dôvod hodný osobitného zreteľa, vzhľadom k existencii subjektu žalovaného ako aj televíznej stanici „Dvojka“, na ktorej bolo možné požadované ospravedlnenie odvyselať. Odvolací súd zároveň nevzhladol v pomeroch žalobkyne ani také okolnosti, v rámci ktorých by náhrada trov konania predstavovala neprimerane tvrdú sankciu odporujúcu dobrým mravom.

17. Odvolací súd dáva do pozornosti, že právna úprava trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku stanovuje, že rozhodovanie o trovách konania má dve samostatné fázy, a to rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania a rozhodovanie o výške náhrady trov konania. Uvedené predpokladá, že súd prvej inštancie rozhoduje najskôr o nároku na náhradu trov konania, a to tak, aby bolo zrejmé, ktorá strana má proti ktorej strane nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.), pričom pre všetky prípady rozhodovania súdu o náhrade trov konania platí zásada, podľa ktorej sa účastníkovi konania prizná náhrada tých trov konania, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.

18. Vychádzajúc z uvedeného a skutočnosti, že žalobkyňa nepreukázala dôvodnosť aplikácie ust. § 257 C.s.p. v prejednávanej veci, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie čo do výroku o trovách konania intervenienta na strane žalovaného rozhodol vecne a právne správne, preto podľa § 387 ods. 1 C.s.p. rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. Vzhľadom k výsledku tohto odvolacieho konania bolo zrejmé, že úspešnou stranou odvolacieho konania bol intervenient na strane žalovaného. Z obsahu spisu vznik trov tohto odvolacieho konania na strane intervenienta na strane žalovaného nevyplýval, preto o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté tak, že intervenient na strane žalovaného nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).